

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 266. Sigillum confessionis non violat Confessarius, nec secretum
prodit, absolutionem negando quibus oportet, vel eam differendo, ad hoc
ut poenitens ad eam, sicut & ad Communionem, per dignos ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Monasterio, multos esse proprietarios, vel impudicos. Vel ex omnibus puellis, quas audivit, paucas esse virgines. Vel suo poenitenti iratus dicat, novi qualis sis. Vel Superiori dicat, unus de familia tua fornicationem commisit, vel apostasiam meditatur, &c. His namque modis omnibus, vel manifestatur persona poenitentis, vel audientibus via aperitur veniendi in cognitionem aut suspicionem illius.

CAPUT CCLXV.

Violatio sigilli confessionis semper est mortale peccatum, seu mortalia, seu venialia dumtaxat peccata in specie Confessarius revelet.

2855 **S**igillum confessionis est obligatio strictissima, secreta servandi ea quae in confessione sacramentali sunt cognita. Haec obligatio non solum est ex jure Ecclesiastico, can. *omnis utriusque poenit. & remiss.* ubi dicitur: *qui peccatum in poenitenti judicio sibi detectum praesumpserit revelare, non solum à sacerdotali officio deponendum decernimus, verum etiam ad agendam perpetuam poenitentiam in Monasterium detrudendum* verum etiam ex jure naturali (quo quisque tenetur depositum sibi secretum servare) atque ex strictissimo jure divino obligante graviter, in omni profus causa, etiam vitandae mortis, vel damni totius Reipublicae. Quasi Christus instituit, ut communis est Catholicorum omnium sensus, idque in reverentiam & confidentiam hujus Sacramenti, ne scilicet Sacramentum hoc aliis redderetur odiosum, ab eoque homines directè vel indirectè retraherentur; sicque in aeternam damnationem precipitarentur. Ad quod praevendum tam sancta est obligatio sigilli, ut nullam profus ob causam, quamlibet gravem, liceat, absque consensu poenitentis, revelare audita in confessione, sive in vita, sive post mortem ipsius.

2856 Atque hinc patet, sigilli violationem esse Sacramento graviter injuriosam, adedque mortale peccatum, etiam si peccatum dumtaxat veniale in specie reveletur. Quia per talem revelationem odiosa redditur venialium confessio, ab illique confitendis homines retrahuntur.

2857 Dixi *in specie*. Neque enim sigilli infractor censetur, qui poenitentem veniale (in genere) sibi confessum dicit. Cum nemo ad confessiones accedat, nisi peccatum saltem veniale Sacerdoti deponat. Caveat tamen, dum plures audivit, dicere: Titus sola mihi venialia confessus est; ne tacite innuat, alios sibi lethalia confessos, atque aded sigillum indirectè violat.

CAPUT CCLXVI.

Sigillum confessionis non violat Confessarius, nec secretum prodit, absolutionem negando quibus oportet, vel eam differendo, ad hoc ut poenitens ad eam, sicut & ad Communionem, per dignos poenitentia fructus interim se disponat.

2858 **P**robatur 1°. quia aliàs sigillum secretumque confessionis Ecclesia (absolutionem pluribus saepe annis differendo) per duodecim saecula violasset. Quod dici nequit.

2859 2°. S. Carolus Sacerdotes obligasset ad illud violandum, infinitis propè casibus, quibus absolutionem differri voluit usque ad vitae emendationem.

2860 3°. violasset illud Concilium Augustanum anni 1548. ab Othone Cardinale collectum, dum cap. 19. de poenit. & remiss. multis de causis Communionem à Confessario negari, vel differri ius-

se, etiam ob peccata ordinaria, ut ebrietatem, furtum, alearum usum, inimicitiam erga proximum, &c. decrevitque quod *potest unus quilibet Confessor, cui cura sunt animae sibi confitentium, pro peccatorum magnitudine & gravitate, eidem sibi confitentibus, seu filii confessionis suae, ex causa, quae sibi iusta videbitur, ad tempus sacra Communionem interdicare, eique tales confitentes morem gerere debent.*

4°. non est cur sigillum violetur per negationem, vel dilationem absolutionis, utpote tam ferretam, quam confessio ipsa. Neque per dilationem Communionis, utpote quam poenitens celare potest. Et ut innotescat, sciri nequit an differatur ex humilitate, vel timore reverentiali, an ex praeecepto Confessarii, an alia de causa, v. g. ob defectum jejunii.

5°. absolutio vel neganda, vel differenda est in multis casibus ab omnibus admittis. Nec tamen sigillum tunc violatur. Ergo nec violatur, eam differendo in casibus controversis.

6°. sigillum non magis violatur per dilationem absolutionis, quam per impositionem poenitentiae gravis, v. g. jejunii in pane & aqua, &c. Sicut enim si quis tunc suspicetur tale jejuniū esse injunctum à Confessario, ob peccatum grave confessum, temere suspicatur (cum multis aliis de causis taliter quis jejunare possit) ita si quis (in casu dilatae confessionis) ex eo quod animadvertat confessum non communicare, suspicetur id fieri ex defectu absolutionis, temere suspicatur: cum multis aliis de causis à Communione quis abstinere possit. Et sicut ob temerarias ejusmodi suspensiones Confessarius abstinere non debet ab imponendis poenitentis criminibus proportionatis (ut Tridentinum praescribit) ita nec abstinere debet à differenda absolutione, dum ex gravi causa, seu etiam ex necessitate differendam ipse judicat.

CAPUT CCLXVII.

Sigilli confessionis obligatio oritur ex omni & sola confessione sacramentali, saltem inchoata, etiamsi absolutio secunda non sit, ob defectum doloris vel propositi emendationis.

Per confessionem sacramentalem, ea intelligitur, quam poenitens facit bonâ fide, intendendo facere confessionem à Christo institutam, in ordine ad absolutionem consequendam. Siquis proinde accedat ad pedes ejus, quem bonâ fide putat Sacerdotem, cum non sit; vel accedat ad pedes Sacerdotis non approbati, bonâ fide putans approbatum; vel accedat ad pedes approbati Sacerdotis, eo animo, ut secundam Christi institutionem se accuset coram eo, velut Christi locum tenente, sed sine contritione sufficientique proposito, ut ab eo joveatur & dirigatur in ordine ad absolutionem suo tempore obtinendam, hujusmodi confessio sacramentalis est, ex eaque oritur obligatio sigilli. Aliàs fidelibus fiducia tolleretur, & confessio odiosa redderetur. Et hoc est quod Alexander III. significat cap. *quoddam* extra de poenit. & remiss. ubi Episcopo Bellovacensi rescribit: *quoddam quidam ad confessionem de criminibus veniunt, & quamvis confiteri velint, se tamen assentiantur non posse. Consultationi tuae taliter respondimus: quod eorum confessionem recipere debes, & eis de criminibus consilium exhibere. Quia licet non sit vera hujusmodi poenitentia, admittenda est tamen eorum confessio, & crebris & salutaribus monitis poenitentia indicenda.*

Aliud esset si peccator ad pedes Confessarii accederet, non ex intentione faciendi confessionem à Christo institutam, sed fictam & dolosam, non ut absolveretur, vel dirigeretur in ordine ad abso-